

Dimissionstale - Morsø Gymnasium 2022

”Livet er langt - lykken er kort” sådan lyder det i hvert fald i omkvædet i Kim Larsens Papirklip. Men efter længere tids forundring over netop disse linjer i den udødelige sang, er jeg kommet frem til, at jeg er uenig. 3 år er lige fløjet afsted, og så er det meningen, at vi skal tro på, at livet ikke bare leves på et splitsekund, men er langt?

Kære alle sammen. Kæreste studenter. Tillykke! Hvor ser I bare smukke og dejlige ud. Aldrig har de huer klædt nogen så godt! Hvor er det vildt, at vi er færdige! Det er faktisk slet ikke til at forstå. Jeg har nevet mig selv flere gange i armen i dag, bare for at være sikker. De sidste tre år er i bakspejlet forsvundet med lysets hast, og hvad blev der lige af de små, usikre 1.g’ere med hvalpefedt fra 2019? Det kan da umuligt være os.

Og så alligevel... Igennem de sidste tre år har vi oplevet mere, end hvad jeg nogensinde har haft fantasi til at forestille mig.

Derfor var jeg også usikker på, i hvilken retning jeg skulle tage talen. Jeg kunne have styret fuldstændig blindt forbi de sidste 3 års rutsjebane-Corona-krigs-mareridt, men så ville jeg kun have et halvt år i starten af 1.g hvor alting vist nok åndede fred, og det var ikke helt nok. Jeg blev nødt til at erkende overfor mig selv, at de sidste tre år har været en mærkelig cocktail af tequila-håndsprit, virtuel undervisning og fællessang med Filip Faber - hvis I lykkeligt skulle have glemt det. Livet har altså ikke blot givet os citroner, så vi belejligt kunne lære at lave lemonade. Nej. Livet har stået som et tarveligt høvdingeboldhold og kastet dem efter os med 100 kilometer i timen. Men på en eller anden måde, har vi formået at undvige dem. Vi er stadig med i kampen. Vi står her endnu.

Sammen og adskilt har vi oplevet kaos og katastrofer - samtidig med gymnasiet - men jeg er dog også overbevist om, at kærligheden på en eller anden måde har

formålet at snige sig ind på os alle alligevel. Hvis ikke, så deler jeg gerne ud af det, jeg har.

For jeg har været så heldig at lande lige her. På den her perle af et gymnasium, omringet af jyder, der godt nok ikke kan kende forskel på ligge og lægge, men som ikke desto mindre har stjålet mit hjerte fuldstændig. Måske dialekten alligevel kan noget... kan ikke bekræfte.

Vores årgang har altså bevist, at småt er godt. Og selvom det aldrig er givet, at man har noget tilfælles, når man starter et nyt sted (og har en DM-klasse på årgangen), står vi nu alligevel her og ser meget ens ud. Nu er vi sammen om at være studenter fra Morsø Gymnasium. Det er slet ikke til at fatte. Vi er fælles om at have haft de bedste lærere. De bedste traditioner.

Så selvom der altid vil være noget, der kan skille os ad, er der heldigvis mindst lige så meget, der binder os sammen. Lad os holde fast i det. Fokuser på det gode. Lykken behøver ikke at være en kort fornøjelse, som Kim Larsen synger.

Dermed ikke sagt, at jeg prøver at lulle mig selv og jer ind i en drøm om, at alting bare er lykkeligt hele tiden. Det har de sidste tre år bestemt ikke været. Og sådan er der desværre nok ingen, der har det. Men det er vist bare en livsbetingelse. At vi skal navigere rundt i høvdingebold og vild eufori samtidigt. Og det er vist også helt okay. Måske det bliver nemmere at finde rundt i med tiden. Vi har hvert fald de bedste forudsætninger for at lære det. Med god samvittighed kan vi nemlig nu skrive på cv'et, at vi er omstillingsparate, og så faktisk mene det. Vi har skullet forholde os til nedlukning, genåbning, smittetal, hvem er i din boble-samtaler, mundbind, afstand, variant a, b, c, d, frygt for det ukendte, ensomhed og træthed. Vi er ikke blevet døbt generation nedlukning for ingenting. Vi har bedre styr på Teams end lærerne. Vi kan kende forskel på god og dårlig håndsprit.

Al den information. Alt det vi har lært. Om Corona og om os selv. For midt i al herligheden, har vi virkelig haft god tid til at være. Bare være. På godt og ondt. Men vi har klaret det. Og hvis vi bruger det, vi har lært, er der næsten ingen grænser for, hvad vi kan gøre, udrette og blive.

Men det behøver vi heldigvis ikke tage stilling til lige nu. Jeg trodsrer gerne enhver studievejleder i dag og siger, at vi bare i et øjeblik eller to ikke skal fokusere på, hvad vi kan blive, men hvad vi er. Og lige nu er vi unge. Vi er smukke. Vi er studenter. Og det er vist også meningen, at vi ikke helt skal vide, hvad det egentlig er vi laver. Der ligger en frihed i, at livet bare er livet på den måde. Hvis ikke det går, så går det nok alligevel.

Derfor har de sidste tre år lært mig om noget værdien af at være i live. Helt grundlæggende. Og derfor er denne tid så speciel. Med vores hue får vi lige lov til for en stund at være udødelig og bare leve.

Der er nok mange, der har gået med forventningens glæde om at blive student siden før gymnasiet. Og for hver aflevering er følelsen formentlig kun vokset. Og nu er tiden så kommet. Glæden er indfriet. Fremtiden har indhentet os. Nu står jeg i hvert fald med følelsen af, at hvem end der styrer fjernbetjeningen, gerne må trykke på pause.

3 år har vi brugt i hinandens selskab. 3 år ældre er vi blevet logisk nok, 3 år klogere - kan formentlig diskuteres... Men hvis jeg er blevet klog på noget, så er det, at jeg aldrig kommer til at forstå hvad en vektor er. Og at livet går hurtigt. Fandens hurtigt. Hvis ikke man lever det selv, så lever det videre uden dig. Så ja, Kim Larsen, hvis du lytter med derude et sted. Du er forkert på den. Livet er kort. 3 år er gået på et øjeblik. Men hvis vi er heldige, og det tror jeg vi er - så kan lykken ofte findes, hvis

bare man kigger efter. Og forlænges, hvis man prøver. Nu skal vi ud at se, hvad det kan blive til. Jeg glæder mig til at prøve med jer.

Tillykke med huerne. Tillykke med os.

Tak

Emma Bork - student 2022